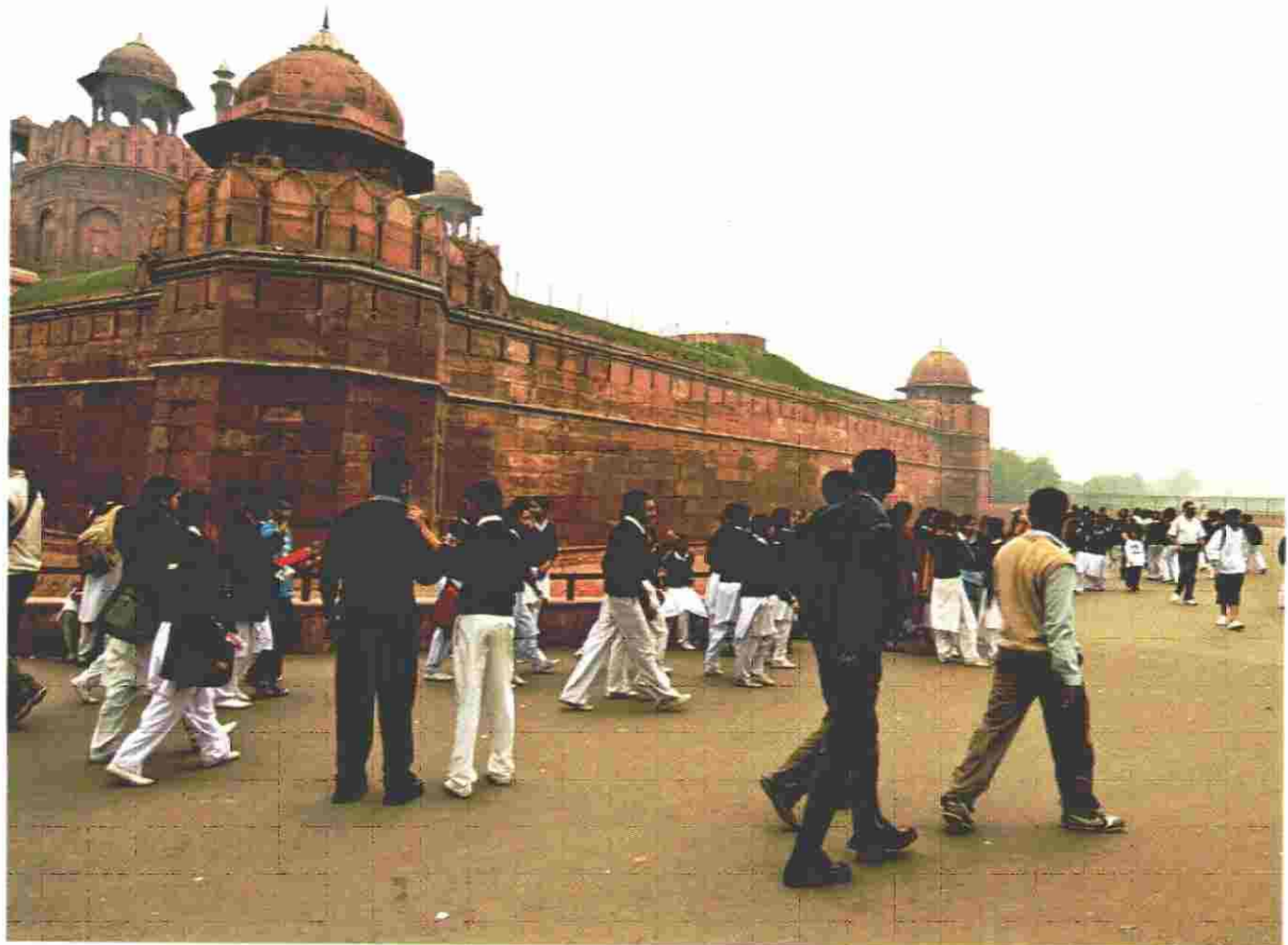

DETAILS

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ECOFILMS

Αριστερά, ο σκηνοθέτης Μισέλ Φερί, βοηθός και φίλος του Λουί Μαλ. **Δεξιά**, σκηνή από το ντοκιμαντέρ «Ινδία φάντασμα». Τα γυρίσματα γίνανε μέσα σε τέσσερις μήνες (Ιανουάριο με Μάιο του 1968). Το μοντάζ, όμως, του τεράστιου υλικού που είχε συγκεντρωθεί «παίδεψε» τον Λουί Μαλ σχεδόν μια ζωή.

πάντα για τις απόψεις των άλλων. Ήταν ένας ανοιχτόμυαλος εξερευνητής χαρακτήρων και συμπεριφορών, που εκτιμούσε το χιούμορ του συνομιλητή, αν και δεν ήταν καθόλου αυτό που θα λέγαμε καλαμπουρτζής».

Ο ίδιος είχε πει για το ντοκιμαντέρ που θα προβληθεί στα «Αφιερώματα» του φεστιβάλ ECOfilms ότι αποτελούσε το πιο προσωπικό φίλμ της καριέρας του. Γιατί αυτή η επιλογή; «Δεν είναι τυχαίο που το ονόμασε "L'Inde Fantome". Η Ινδία που προσπάθησε να αιχμαλωτίσει με το φακό του αποδείχθηκε φάντασμα. Ένα φάντασμα γι' αυτόν, τον ευρωπαίο σκηνοθέτη, που οι ρίζες και η κουλτούρα του "φιλτράριζαν" τις εικόνες ενός άλλου, εντελώς διαφορετικού πολιτισμού. Δεν είναι τυχαίο, επίσης, ότι το πρώτο από τα επτά επεισόδια του ντοκιμαντέρ έχει τίτλο "Η αδύνατη κάμερα". Στο ημερολόγιο που κράτησε στη διάρκεια των γυρισμάτων σημείωνε χαρακτηριστικά: "Όσο περισσότερο νιώθω ότι πλησιάζω με την κάμερα την πραγματικότητα και ότι αντιλαμβάνομαι καλύτερα αυτά που βλέπω τόσο περισσότερο ανακαλύπτω ότι απομακρύνομαι από αυτά". Στην αρχή της ταινίας ακούμε τον ίδιο, σε ρόλο αφηγητή, να εξηγεί ότι αυτό το ντοκιμαντέρ αποτελεί ένα "όνειρό"

«Είναι ένα "εσωτερικό" ντοκιμαντέρ. Δεν είναι μια ταινία για την Ινδία, αλλά για έναν σκηνοθέτη που ψάχνει τον εαυτό του μέσω αυτής. Ο ίδιος είχε εξομολογηθεί ότι αισθανόταν μπλοκαρισμένος από τους παραγωγούς. Μ' αυτό το ταξίδι θέλησε να ανοίξει πανιά μακριά από το σύστημα».

του. Ένα όνειρο για μια χώρα που την ονόμασε "Φάντασμα", θέλοντας να πει πως ό,τι δούμε δεν αποτελεί πιστή καταγραφή της πραγματικότητας. Είναι όσα ο ίδιος είδε, κουβαλώντας τα στερεότυπα ενός ξένου που θεωρεί την Ινδία "μυστηριώδη" και "εξωτική" χώρα».

Από την άλλη, το 1968 που έγιναν τα γυρίσματα, η Ινδία είχε γίνει «καραμέλα» στο στόμα Ευρωπαίων και Αμερικανών. Ήταν η περίοδος που κατακλυζόταν από τους χίπις και οι Μπιπλς, με την επίσκεψή τους στον γκουρού Μαχαρίσι Μαχές, αποτέλεσαν την καλύτερη διαφήμιση της Ινδίας

διεθνώς. «Παρέμενε, όμως, μια χώρα γεμάτη κλισέ, τα οποία ο Μαλ έβλεπε να ανατρέπονται μπροστά στα μάτια του, αποδεικνύοντας πόσο λίγο την ήξερε –και την ήξεραν– όσοι "εισχωρούσαν" σε αυτήν. Είναι χαρακτηριστική η περίπτωση μιας Ινδής, που χρειάστηκε να τη συναντήσει ο Λουί Μαλ για να διασφαλίσει την άδεια του γυρίσματος. Η γυναίκα αυτή ήταν επικεφαλής του τμήματος λογοκρισίας. Στη συνάντησή τους η συζήτηση ξέφυγε από τα τυπικά γραφειοκρατικά και ανοίχθηκε σε ζητήματα ελευθερίας της έκφρασης. Αντί για σύγκρουση, όπως φοβόταν, προέκυψε απόλυτη συμφωνία απόψεων και η αρχιλογοκρίτρια έγινε μια από τις καλύτερες του φίλες».

Για ποιο λόγο έκανε αυτό το ταξίδι και αυτή την ταινία, που διακρίνεται από την υπόλοιπη φιλομορφία του; «Όπως είχε εξομολογηθεί, αισθανόταν μπλοκαρισμένος από τους παραγωγούς και δέσμιος, κατά κάποιον τρόπο, των προηγούμενων επιτυχιών του. Θέλησε να "ξεκολλήσει" και να ανοίξει πανιά μακριά από το σύστημα. Το ταξίδι στην Ινδία άλλαξε ριζικά τη ματιά του, τα θέματα που αναζητούσε, τον τρόπο που κατήλυθε τους ηθοποιούς. Απ' ό,τι έλεγε, έπειτα από αυτό το ταξίδι οι ταινίες του απέκτησαν ένα ύφος που